

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:	APARE DUMINECA	Prețul inserțiilor:
Pe un an 240 Lei	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 120 Lei		
Pe un pătrar de an 60 Lei		
Un număr 5 Lei		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei		

„Mai 'nainte de paști cu șase zile...”

Șase zile mai erau până la ziua cea mare a paștilor evrești. Toată lumea Iudeilor era într'o sgomotoasă așteptare. Iisus aștepta și El sărbătoarea aceasta, dar o aștepta cu neliniște în suflet. Doar însuși El spusese mai 'nainte ucenicilor săi că mergând în Ierusalim „Fiul Omului se va da arhierilor și căturilor, și-i vor judeca pe el spre moarte” (Matei cap. XX, vers 18).

În apropierea morții viața totdeauna e mai tumultuoasă și mai agitată. De aceea Fiul Omului caută pulsul vieții, se apropie mai înadins de el; ocolind singurătatea, această vecină a morții, intră în sgomotul lumii, înure oameni.

Întâi se duce în Bethania, unde erau prietenii săi, Lazar cu surorile sale. O familie scumpă inimii lui Iisus. Numai cu puțin mai 'nainte Iisus sculase din morți pe Lazar, stâlpul și reazămul ei, risipind bunătate și milostivire până în ceasul cel din urmă al vieții Sale pământești.

Minuni prevestitoare se împlinesc acum în această binecuvântată casă. Maria unge cu mir picioarele Domnului, cu mir păstrat „spre ziua îngropării Sale”. Iar Iuda, „furul”, protestând fățarnic, își arată de pe acum lăcomia după arginți.

Săvârșit acest popas recreator, a doua zi Iisus pornește spre Ierusalim. Împăratul cel Mare trebuia să-și facă această reală și simbolică intrare în Ierusalimul domnesc. Și El intră cu adevărat ca un triumfător în Cetatea părinților Săi.

În Ierusalim forfotă mare. Mulțime imensă venise de pe acum de sărbători, ca împreună

să se înfrupteze din tradiționalul miel pascal, bucurându-se și veselindu-se împreună. Casele de oaspeți aproape toate pline, încât păreau să-l refuze ca odinioară la Naștere Betleemul; străzile încă gemeau de lume. Ierusalimul era de acum un furnicar de oameni. . .

Cum vine acest triumfător, ce fel de intrare își face El în Cetate în preajma celei mai mari sărbători ale neamului său?!

Spre uimirea tuturor și îndeosebi a ucenicilor Săi cari -i-l aduseseră, Iisus intră călare pe un mânz de asin.

Nimic ciudat ca un drumeț să umble călare, mai ales pe drumuri lungi și arse de soare. Nimic deosebit pentru un om oarecare, călător pe căile și poteciile Arahiei. Dar pentru Iisus?!

Pentru Iisus, pe care la naștere îl primește peștera, mânzul asinei încă nu este notă discordantă în viața Lui, chiar și atunci când călare pe el intră în sfânta cetate a Ierusalimului.

Cel care a înviat pe Lazar numai cu câteva zile mai 'nainte, n'avea trebuința nici unei recomandații gălăgioase, a unei intrări fastuoase și orbitoare.

Iisus a intrat în Ierusalim pe „mânzul asinei”.

Și cu toate acestea cutremuratu-s'au în ziua aceea zidurile falnicei cetăți de strigătele mulțimii: „Osanna! Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israil!” Evangelistul Ioan spune că „pentru aceea l-a și întâmpinat pe el norodul, căci a auzit că a sculat pe Lazar din morți” (Ioan cap. XII, vers 18).

Norodul l-a întâmpinat pentru minunile Lui. . . Norodul pentru minuni a făcut primirea aceea memorabilă.

Numai Iisus a făcut toate pentru iubire. Pentru iubirea de oameni a suferit osanalele ca și palmele lor.

Influența religiei în artă.

(După A. Renucci)

De: Prof. Constantin Rudneanu.

Bossuet, marele predicator francez a definit arta în felul următor: „ea este înfrumusețarea naturii” — arta înainte de toate e reprezentarea frumosului ideal — ea caută ca să realizeze tipul de frumusețe morală — este totodată reflecția bunătății perfecte.

Religia a jucat un rol deosebit de mare în lumea antică, de aceea și arta popoarelor antice este adânc îmbibată de idei religioase.

Arta grecească nu-i decât un adevărat miracol, cunoscut în istorie sub numele de „*miracolul grecesc*”. Grecii sintetizează în avântul lor spre frumos ceea ce antichitatea a putut visa și a putut executa mai frumos, formele cele mai perfecte ale vieții. Artiștii, pictorii, sculptorii, arhitecții, preoții, oratorii și filosofi lor au atins o perfecțiune de o rară frumusețe, iar modelele realizate de ei au atins tot ceea ce genul uman a putut să aspire. Profund artiști și adânc îndrăgostiți de frumos au creat formele cele mai de seamă ale frumosului, care de multe ori a trecut peste limita moralei — ajungând chiar până la crimă. Grecii au ajuns ca să adore trupul omenesc și frumusețile acestui trup uman, atât de departe au mers cu arta, încât din cauza frumuseții trupului au ajuns ca să nege dreptul la viață al acelora, a căror trupuri au fost atinse de boale sau de rău. Astfel a fost cazul Spartanilor din Grecia veche. Vedem deci o dragoste exagerată de acel cult pasionat al Grecilor după frumos, frumos care se adresează mai mult frumuseții fizice. În lumea grecească însetată de forța fizică, au existat și gânditori celebri, cari adeseori au trecut peste limita materialismului, ridicându-se spre aripile vieții divine, de unde contemplau cealaltă viață, **viața spirituală și divină**. Mulți însă au murit fiindcă au îndrăznit ca să afirme idealul vieții spirituale. *Fidias*, marele sculptor al Grecilor, care a creat capodopere, a fost otrăvit din cauza marelui preot al lui *Neptun* — *Erechteion* — fiindcă învăța doctrina filosofică a lui *Anaxagoras* lăsând să se întrevadă în statuetele *Pallas* și *Zeus* un cald reflex al frumuseții divine, afirmarea principiului **unității lui Dumnezeu**, teorie care contrazicea *Theogonia*, învățătura Grecilor cu privire la zei. Afirmarea acestui principiu divin devenea periculos pentru Greci. Morala elenică însă a produs și vieți mari, a avut eroii și martirii ei, astfel a fost filosoful Socrates.

Față de antichitate, Creștinismul a relevat

marele principiu al fraternității, legea sublimă a vieții — datorită sfântă de a-l ajuta și a-l iubi pe deaproapele. Lumea veche și-a fondat societatea ei pe **sclăvie**, iar sclăvia nu-i altceva decât negarea legală a primelor libertăți, dreptul de a nu dispune de tine...

Civilizația lumii vechi a fost condamnată tocmai din cauza neegalității claselor sociale, în care se zbăteau cele 2 lumi, a bogaților și a săracilor. Lumea veche se adresa unei minorități privilegiate, nu se putea baza decât pe principiul negării progresului, iar această lege a evoluției spre bine, nu se poate împlini decât grație sacrificiului de interes personal. Civilizația antică a constatat din aceea de a-l face pe cetățean mai fericit în raport cu sclavul pe care-l avea. Creștinismul n'a înțeles astfel viața, pentru că să beneficieze toți de viață, *castele*, *privilegiile* le-a desființat, așa a putut lua naștere *progresul*, — orgoliul și egoismul dispărând — toți formau o **unitate fără distincție**.

Morala greacă și întreaga învățatură a lumii antice se adresează numai unei clase privilegiate — aristocratice, restul poporului rămâne cu totul izolat — filosofia spiritualistă a lumii grecești se apropie întrucâtva de creștinism, cu toate că n'a putut întru nimic ca să modifice credința generală. Filosofia platonice era acceptată numai de un număr restrâns al unei clase aristocratice — lumea de jos nu cunoștea nimic din această filosofie.

În astfel de condiții **arta** în antichitate a fost incapabilă ca să înțeleagă mersul spiritual al lumii — artistul nu s'a ridicat decât numai la imitarea naturii, căuta ca să redea forma lucrurilor, adică ceea ce vedea în natură.

Forțele naturii au fost zeificate, deasemenea și pasiunile omenești, zeii erau reprezentați ca niște oameni dotați cu puteri nelimitate, cu defectele și viciile lor. Deosebirea între zei și oameni era **nemurirea zeilor**. Esența superioară a lumii cerești era **credința teogonică**.

Așa a fost lumea veche cu păcatele ei multe. Numai atunci când a început să apară o nouă religie mai superioară, de esență spiritualistă, numai atunci **arta** a început a se înobilă. Prin doctrina creștină viața a început să ia un alt aspect, fiindcă creștinismul a reinviat forța activă și creatoare a **artei**, lărgind câmpul de observație filosofică a artistului, dând un impuls nou credinței. Observațiunea psihologică realizată prin prizma marelui creațiunii a vieții creștine, a făcut ca arta să fie tot mai subtilă, noi sentimente, noi idei, noi virtuți au eșit la lumina zilei. Educația religioasă a transformat noul punct de vedere al creațiunii artistice —

vechile pasiuni ale naturii umane au fost sugrumate de ideea caldă a *iubirii creștine* — **puri-tate de corp și suflet**, iată reflecția nouă a lumii creștine, iar arta care se degajează din această religie creștină trebuie să realizeze în primul rând **perfecțiunea spirituală**. Însăși acțiunea creștinismului nu-i altceva decât: **ca-racterul strict al spiritualismului, adică spiritualitatea**.

Spiritul este centrul întregii existențe a vieții creștine. Acțiunea creștinismului în artă s'a exercitat nu atât ca un sistem de filosofie și de morală, ci mai mult sub influența religioasă, iar influența dogmatică se poate simți foarte bine la fiecare pas, această binefăcătoare influență o simt chiar necredincioșii, sau aceia, cari au avut o idee prea vagă despre religia creștină, sau pentru aceia pentru cari religia n'a fost decât un pretext, o temă, un subiect prea vag, cum era pentru lumea veche mitologia sau istoria.

Arta creștină este străbătută de ideea de **dragoste**, această măreție îl face pe omul care privește arta creștină să simtă florii adevărați ai eternității — *arta astfel concepută nu-i decât „dragostea turnată în forme“*.

Creștinismul în esența moralei sale este **legea dragostei**, această dragoste este relevată de dogme, care prescriu dragostea față de Dumnezeu și a omului față de om — sau semenul său. *Arta creștină este strict legată de legea solidarității și a iubirii — religia creștină cere în mod imperios ștergerea definitivă a sclăviei, iar în locul ei întronarea demnității omenești: dogma nemuririi sufletului, o creațiune superioară, care are în centrul existenței pe Supremul Creator, care după un plan bine chibzuit a întocmit universul. Domeniul spiritual și al infinitului devin tot mai puternice în lumea creștină. Străduința artiștilor în lumea creștină este plină de admirație — ei se ridică pe aripile idealismului, știind bine că **idealul** nu va fi *atins definitiv niciodată*. Arta concepută în senzul acesta ideal, va restitui lumii dogmele și adevărurile creștine și sfinte ale existenței noastre.*

Dragostea cea mai pură, cea mai sublimă, dragostea de Dumnezeu a făcut din artă o artă cu adevărat nouă, *arta creștină*, adânc religioasă, care exercită atât asupra spiritului cât și asupra inimii o influență deosebit de mare și binefăcătoare. Sfântul Vasile cu drept cuvânt afirmă că se poate spune despre toate formele de arte ceva bine — *„pictura este tot atât de importantă pentru religie, și tablourile tot atât de instructive, ca și oratoria și oratorii“* (Hom. XX).

In legătură cu sădirea pomilor.

În deobște este cunoscut că societatea în care nu se respectă legile, credința și tradiția, temeuri care asigură bunul traiu și propășirea atât a insului cât și a mulțimii, amenință cu prabușirea. În țara noastră de câțiva timp încoace, prestigiul autorității chemată să privegheze la o conștiincioasă aplicare a legilor și în acelaș timp la o riguroasă îndeplinire a lor, se macină zi de zi.

Pricinile sunt multe. Unele vin din afară și scapă puținței autorității de a le stăpâni. Altele se datoresc autorității însăși care dă pilda rea a călcării acestor legi.

Nu vom arăta de câte ori și cari sunt cazurile de călcare a legilor de către autorități.

Stăruesc asupra uneia din cele mai dure-roase încălcări a autorității, încălcare ce atinge nu numai legea, ci chiar credința și tradiția noastră creștină și românească.

Se nesocotește duminica și sărbătorile stabilite ca legale. Duminica, sărbătoarea cea mare a creștinătății pe care însăși păgânii primelor veacuri o cinsteau, societatea românească cu pretențiuni de a fi creștină, o batjocorește.

Și batjocorirea duminicii atinge cu atât mai dureros simțirea creștină, cu cât ea vine din partea acelei autorități care-i chemată să facă educația tinerilor de azi, conducătorii de mâine.

În dorința de a ne reîntoarce la frumoasa tradiție românească, de înfrățire a omului cu pomul, care alcătuește nu numai un mijloc de împodobire a plaiurilor noastre ci chiar un nesecat izvor de bogăție, s'a luat de câțiva timp măsura că în fiecare primăvară, tineretul din școli să închine o zi sădirii pomilor.

Frumoasă reîntoarcere — căci nu este ceva nou — la tradiția românească.

Păcat însă că atunci când încercăm să ne înviorăm puterile prin chemarea la viață a unei tradiții de mult uitate, disprețuim și călcăm în picioare o altă tradiție ba însăși credința bisericii strămoșești.

În acest an autoritățile județului Severin au așezat serbarea sădirii pomilor în ziua Bunei Vestiri îndată după sfânta liturghie.

Să zicem că mai merge. Dar ce s'a petrecut în restul țării? În majoritatea cazurilor școlile au fost obligate — atât în sate cât și în orașe — să facă sădirea pomilor într-una din dumineci care va fi mai convenabilă și potrivită locului și împrejurărilor, dimineața când în biserici se oficia liturghia. Grozav de păgubi-

toare această măsură! S'a jignit sentimentul religios, s'au călcat dispozițiunile regulamentului școlar care obligă pe elevi să meargă duminică la biserică, s'a înfrânt legea repausului duminical și s'a nesocotit tradiția.

Ce vor fi zis bieții copii obligați să sâdească pomi în zi de săbătoare? Ceva s'a sdruncinat în ființa și în sufletul lor.

De partea cui stă dreptatea? De partea tradiției pe care o cunosc dela vatra părintească sau de partea autorității care vine cu înnoiri?!

Iată cum prin măsuri nechibzuite se sdruncină credința și tradiția, temelii din care se naște și se afirmă specificul nostru național.

Se va obiecta poate, că în definitiv nu-i mare lucru o abatere, o zi lipsită dela biserică nu-i cine știe ce pagubă.

Crudă înșelare. O singură abatere dela rânduală crează în noi, fără să vrem, deprinderea de a ne abate mereu dela legi și datini și aici e marea primejdie.

Duminica și sărbătorile instituite sunt zilele nevoilor sufletești. Când vom ajunge să înțelegem aceasta și să le dăm cinstirea cuvenită?

Când vom vedea și la noi autoritatea că nu mai rânduește ca adunările atâtor comitete, atâtor asociațiuni, adunările băncilor, a instrucției prenilitare, a examenelor de tot felul și alegerilor de tot soiul să nu mai aibă loc în sărbători și mai ales duminica dimineața?

Și apoi incasările impozitelor se fac exclusiv duminică dimineața. Când clopotele cheamă lumea la rugăciune, exact în același timp toba fiscalului pleacă după dări. Și e atât de dureros să vezi cum în timp ce în sfintele biserici se aduce jertfa cea fără de sânge, agenții de incasări pornesc la sevestre.

Nu este numai o impietate față de biserică ci este chiar o crimă pe care stăpânirea o săvârșește împotriva sentimentului religios al creștinului.

Fericită va fi ziua aceea când autoritatea românească va înțelege să se reculegă de pe drumul greșit pe care merge și cu o clipă mai de vreme să-și îndeplinească rostul său mare de însănătoșare și sprijinitoare a tot ceea ce alcătuiește țaria și virtutea neamului nostru.

Pr. D. V. Anuțoiu

Sonorul adecă frumos răsunătoarele plânsocânturi din Sfânta și Marea Vineri
de vânzare la Librăria Diecezană; 10 Lei exempl.

Revenirea oilor rătăcite.

Acum două săptămâni s'a scris în foaia noastră despre revirimentul îmbucurător pe care l-a provocat mișcarea Oștii Domnului din Caransebeș. Ca un curent înnoitor, însuflețirea creștinilor acestora străbate până la cele mai răslețite membre ale Bisericii lui Hristos, trezindu-le la viață vie, cu adevărat creștinească. Dar nu numai atât, avântul lor merge și mai departe. Înzestrați cu cunoașterea adevărilor de credință dreaptă ei se silesc să o planteze și acolo unde ea încă n'a răsărit, sau răsărind, a năpădit-o buruiiana rătăcirilor. Ca niște adevărați misionari acești laici, modești dar plini de avânt juvenil propovăduiesc adevărul creștin cu tenace însuflețire între sectari.

Revenirea tinerei Mariți Banda nu a fost decât un epizod, frământărea continuă și va aduce desigur deplina izbândă a adevărului.

Dar iată că din altă parte răsună glasul unuia din cei cari râvnesc mântuirea. E glasul unui fost nazarinean, pe care — alături cu alți zece frați — niște părinți amăgiți i-au lăsat în prada acestei negre rătăcirii.

Iată ce scrie acesta, după nume Avram Văcărescu.

„Cucernice Părinte Petru Bancea, conducător al Oficiului Parohial în Loc. Subsemnatul nazarinean Avram Văcărescu, calfă de măcelar, fiul agricultorului Ioan Văcărescu și a Persidei Văcărescu din comuna Apadia (părinții mei sunt născuți ortodocși, trecuți apoi înainte de a mă naște pe mine, la secta nazarineană) sectă nerecunoscută de statul român din cauză că rătăcire este a nu se supune ei la legile militare și a nu pune mâna pe arme, și este în contradicție cu învățăturile sfintei biserici ortodoxe care învață prin sfântul Pavel Apostolul „că stăpânirea trebuie ascultată, pentru că nu este stăpânire care să nu fie dela Dumnezeu”, — umblând de mai multă vreme la sfânta biserică și la șezătorile religioase-culturale ale prea frumoasei mișcări creștinești și ortodoxe „Oastea Domnului” în frunte cu Sfinția Voastră ajutat de tânărul domn Gheorghe Dalea, care depune o muncă foarte mare în calea Domnului și totodată și în membrii „Oastei Domnului” cari iubesc așa de mult biserică, cinstea și omenia, — recunosc că s'au pus cu tot sufletul să mă ajute, ca să mă aducă dela calea pieririi, la adevăratul staul, ceace Domnul Dumnezeu li-a și ajutat. Mult Stimatle Domnule Părinte, deși am împlinit vârsta de 21 ani, nici până acum nu m'am învrednicit ca să fiu botezat, de aceea Vă rog Prea bunule Părinte din tot sufletul, aveți bunătatea a mă boteza așa cum cer rânduelile bisericii ortodoxe, care este singura biserică adevărată: pentru că să pot fi și eu un adevărat ostaș al Domnului Iisus Hristos. Sperând ca pe cât mai curând se poate să fiu și eu un membru al bisericii lui Hristos, rămân cu adâncă supunere de fiu: Avram Văcărescu.”

Comunitatea bisericească a creștinilor ortodoksi, mișcarea „Oastea Domnului“ din Caransebeș cu conducătorul ei și ajutorul său pot fi cu drept cuvânt mulțumitori lui Dumnezeu că munca lor nu se pierde în deșert. Dar și mai mulțumitor va fi, desigur noul botezat, Nicolae Văcărescu, pentru care dumineca trecută au venit atâția creștini ca împreună să se bucure până la lacrimi.

A fost cu adevărat un moment solemn și totodată profund înduieșător botezul acesta. Nicolae Văcărescu s'a lăpădat de satana și de îngerii lui, iar lacrimile creștinilor prezenți l-au spălat de tina ce i-a zăcut pe ochii sufletului său, de-acuma mântuit.

Rap.

Inima iubitoare.

Sfătueli cu creștinul dela sate.

De preotul Sinesiu Bistreanu.

Văduva Safta, dintr'un sat învecinat cu munții Carpați, stăpâna unor întinse moșii și livezi arături, acareturi și vite, se socotea ca o bogătană de pismuit; d'apoi mai avea un fecior și o fată, copii sdraveni și sănătoși, și lumea o considera de foarte fericită.

Se zice însă că norocul stă în noi înșine, adecă așa după cum noi ni-l croim.

Avea însă un cusur, o slăbiciune, nu prea avea inimă, și adecă — cum am zice — o inimă iubitoare, ca idolul ei era bogăția.

Tot pricina bogăției nu i-a dat răgaz ca să fie cu cuvenita băgare de seamă la creșterea copiilor, și mai ales Nicu, feciorul ei, a fost mult răsfațat și se obișnuise a fi cheltuitor; iar răsplata e, știți zisa: Copiii pân' ce's micuți călăresc brațele și genunchele mamei, ca apoi devenind mari să călărească și să le sdruncine inima.

Și Nicu dovedește zisa, că ajuns la oaste, și'n lipsă de bani, își însușește banii unui tovarăș ostaș, sau — cum s'ar zice — îi fură; iar dovedit cu fapta de jefuitor, e întemnițat, că legea militară e severă. În temniță are timp de gândire, se căiește și își promite sărbătorește că va griji să fie de omenie și demn de numele cel cinstit al răposatului său tată. Apoi la el s'a mai nimerit zisa: dacă nu i-a fost la îndemână învățătura și sfatul părintesc, e nevoit a primi sfat și învățatură dela străini; iar străinul i-a dat povețe îngreunătoare și temnița i-a fost un povățuitor nemilos.

Eliberat, aleargă la maica sa cerând iertare, dar aceasta îl alungă din casa sa.

Desnădăjduit de asprimea și inima neiubitoare a mamei sale, Nicu nu uită că s'a hotărît

a fi om de treabă, nu pornește spre orașul cel ademenitor la greșele, ci o croește spre codru și nimerește acolo o mănăstire de călugări, iar fratele monah Zenovie, ca un bun părinte, îi câștigă rost de trai cinstit aci. Mai târzior, convingându-se călugării de purtarea onestă și stăruința de muncă și de a deveni om de treabă, se 'nțeleg între dâșii, și îl trimit — în tovărășia părintelui Zenovie — la casa părintească, cu rostul ca mama sa să-l reprimească.

Era pe înserate și ploaia nu mai contenia ci vărsa cu găleata, și părintele Zenovie, după chibzuiala minții sale, dispuse ca Nicu să stea sub nucul dinaintea casei părintești, pân' ce el va intra în casă.

Întrând în casa văduvei, își folosește toată istețimea minții și încearcă s'o convingă că Nicu e fecior bun și onest, și că ea ca mamă să fie cu inimă iubitoare și să-l primească.

Însă toată stăruința părintelui călugăr e zadarnică; văduva — mai ales la îndemnul ficei — îi răspunde hotărît că nu îl mai consideră de fiu al ei.

Călugărul, mult mâhnit de îndărătnicia și inima neiuibitoare a văduvei, pleacă; iar ea cu felinarul îi învederează calea pân' la ușa dela stradă. Observând însă sub nuc pe feciorul ei, ud learcă, n'o cucerește mila, ci stingând lumina, isbește cu mânie ușa și o zăvorește.

Și câtă durere sufletească va fi cutremurat p'acest tinăr nemila mamei sale, fiecare își poate închipui.

Iar încât o mamă dovedește că n'are inimă iubitoare, vine Dumnezeu sfântul cu a sa inimă iubitoare și alină durerea sufletească a lui Nicu și o face aceasta încă în aceeași noapte.

Ploaia, fiind la codru mai întezită, a umplut ogașele, și râurile s'au ridicat peste țărături, încât era primejdios a le trece; iar părintele Zenovie, și bătrân și obosit de drum, e nevoit a primi oferta lui Nicu: ca luându-l în spate să-l treacă pârâul, așa că isbutește să-l lase la celalalt țărături. dar el — nenorocitul — poticnește și pierzându-și potriveala cade în vâltoare și se înecă.

Susținem noi că Dumnezeu e veșnic, atotputernic, pretulindenea de față și prea înțelept; iar la îneca ea lui Nicu ar fi bine să ne câștigăm convingerea că Dumnezeu a dovedit aci o inimă iubitoare, nu ca îndărătnica văduvă. Scutește p'acest tânăr de atâta durere sufletească, că Dumnezeu pune temei pe sufletul omului și puțin îl privește materia sau trupul omului.

Acum Nicu nu mai are lipsă de iertarea mamei sale, căci Dumnezeu i-a hotărît locuință în tovărășia mucenicilor.

(Urmează)

ȘTIRI

Predici în Catedrală. Duminecă la sf. liturgie a predicat parohul Petru Bancea în legătură cu evanghelia. A făcut un aspru dar drept rechizitoriu celor cari asemănător fiilor lui Zevedeu nizuiesc spre mai mult decât le este dat lor dela Dumnezeu a face și a realiza.

La vecernie a vorbit pâr. profesor Dr. Dimitrie Cioloca. Sf. sa a arătat ce fel de fapte e bine să facă tot creștinul pentru mântuirea sufletului său, insistând mai ales asupra milosteniei. „E bine să simțim pentru cei neajutorați și avizați la sprijin măcar atâtă milă, câtă avem față de unul fictiv, de pe arena unui teatru“. Predica sfinției sale, înțeleasă de toți, a și fost ascultată cu atenția cuvenită.

Promoție. Sâmbătă în 4 l. c. a fost promovat cu fastul obicinuit doctor al Facultății de drept și științe politico-economice de pe lângă Universitatea din Cluj colaboratorul foii noastre, pâr. Iacob Crețiu din Bozoviciu, fost funcționar în Consiliul eparhial. Felicitări!

Mulțumită publică. Consiliul parohial din Eșelnița aduce și pe această cale mulțumirile sale următorilor creștini, cari din dragoste pentru biserică au donat, și anume: Ilie Tomescu Nr. 45 un apostol cu litere latine legat în pânză, Nicolae Tătucu un prapor de mătăasă și altul de lână, țesute de fîca sa Ana, Paraschiva Băiaș o tavă de argint pentru anaforă și un baldachin, Dănilă Părvu un mășai țesut de soția sa Borca. Bunul Dumnezeu să le răsplătească aceste daruri cu viață îndelungată și sănătate. Constantin Vladu preot.

Cercuri religioase. Cercul religios I din tractul protopopesc al Panciovei și-a ținut în primele patru duminici din Post, conferințele sale. Întâia s'a ținut în parohia centrală Satul-nou. Cu liturgia în sobor aici ca și în celelalte trei cercuri, a impresionat profund pe credincioși. A predicat pâr. Stefan Sperchez, președintele cercului despre *nemurirea sufletului*. La vecernie a vorbit tînărul preot Valeriu Perin din Petrovasela — secretarul cercului — despre *dreapta credință*. Preotul Constantin Dimian a vorbit despre *legea creștină*, Nicolae Popovici din Alibunar despre *taina cununiei*, iar la sfârșit preotul locului Victor Popovici mulțumește tuturor pentru învățăturile și sfaturile ce s'au desprins din predica și conferințele ținute. A doua întrunire s'a făcut duminica următoare în Alibunar, a treia în Seleuș, iar a patra în Petrovasela. Remarcăm bucuria și activitatea acestui cerc din protopopiatul Panciovei și sânguința ce depune președintele său, pâr. Stefan Sperchez; mănunchiul de preoți distinși cari compun cercul și-i ușurează munca, sunt o garanție că pe calea apucată creștinii noștri de acolo își vor afla mângăierea și mântuirea sufletească!

Ordinea serviciilor divine la catedrală în săptămâna patimilor și a sărbătorilor învierii este următoarea: Duminecă, Luni și Marți seara la ora 7 denii. Luni, Marți și Miercuri la 9 oare a. m. liturgia celor înainte sfințite.

Joi: Utrenia la 6 oare dimineața.

„ Liturgia la 9¹/₂ oare a. m.

„ Priveghierea la 7 oare seara.

Vineri: Oarele împărătești la 9 oare a. m.

„ Punerea în mormânt la 3 oare p. m.

„ Cântarea stărilor și îngroparea după trup a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos la 7 oare seara.

Sâmbătă: Liturgia la 9¹/₂ oare a. m.

Duminica Paștelor: Învierea la 3 oare dimineața.

„ „ Liturgia la 9¹/₂ oare.

„ „ Vecernia la 3¹/₂ oare.

Luni a doua zi: Utrenia la 5¹/₂ oare dimineața.

„ „ Liturgia la 9¹/₂ oare, dacă timpul va

fi favorabil, vom eși cu litia în cimitir.

„ „ Vecernia la 3¹/₂ oare.

Marți a treia zi: Utrenia la 6 oare, liturgia la 9¹/₂ a. m.

Caransebeș, la Duminica stălpărilor.

Oficiul Parohial.

Publicațiune de licitație.

Pentru darea în întreprindere a reconstruirii bisericii ort. rom. din com. Mărul, județul Severin, în baza devizului și planului aprobat de Veneratul Consiliu eparhial sub Nr. 2168 E. 1936. Consiliul parohial publică licitație cu oferte închise, cu prețul de exclamare, conform devizului 600 200 Lei, din care se va scădea prețul materialelor, amăsurat devizului, petriș, nisip și piatră în valoare de 13.700 Lei, apoi lemnul 21.500 Lei, tînchea 1700 kg. 39.100 Lei, fierul și diferite cue în valoare de 34.500 Lei precum și cimentul și cărămida vor fi puse la dispoziția antreprenorului la fața locului.

Celce va lua lucrarea, va avea să primească libelul de depunere la „Banca Poporală“ Caransebeș, în loc de numerar, pentru suma de 96.370 Lei. Licitația se va ține la data de 26 Aprilie 1935 la ora 2 p. m. în sfânta biserică.

Antreprenorii pot vedea devizul și planul cu condițiile de licitație la Oficiul parohial până la 19 Aprilie.

Spese de drum și alte cheltueli nu se acordă. Antreprenorul care va contracta lucrările, are să depună vadiu de 10% în bani gata ori hârtii de Stat cursul de zi, afară de bonuri de impozit, care i se vor restitui după colaudare fără dobândă.

Spesele cu devizul de 12.000 Lei, contractele și timbrele le suportă antreprenorul.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrările acelu antreprenor, fără considerare la rezultatul licitației, în care va avea mai mare încredere. Plata se face în patru rate.

Contractul devine obligator pentru antreprenor imediat după semnare, iar pentru parohie numai după aprobarea din partea Veneratului Consiliu eparhial.

Mărul, la 29 Martie 1936.

George Popoviciu
președinte

Petru Lugojenel
secretar

Notă Oficială.

Nr. 2339 Sc. 1936.

În colaborarea profesorului universitar a pâr. dr. Ioan Mihălcescu a apărut în Râmnicul-Vâlcea un volum din „Scrierile Părinților Apostolici“.

În scopul de a se cunoaște valoarea și utilitatea acestor scrieri episcopia Râmnicului Noului Severin a instituit un concurs, iar cel mai bun referat, al preotului M. Păslaru, a apărut în broșură. De asemenea a apărut în broșură de numitul preot „Scrieri alese din operele sfântului Ciprian al Cartagenei.

Costul acestor lucrări este de 90+20+35 Lei în total (225+52+72 pagini) 145 Lei.

Cei cari doresc să le comande pe toate fie în parte sau eventual să se înscrie la toate volumele ce vor mai apare să trimită sumele respective lângă raport secției culturale până la 15 Aprilie a. c.

Caransebeș în 24 Martie 1936.

Episcopul diecezan:
† Vasile

Judecătoria ocolului Teregova secția c. f.

Nr. 393/1936 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Sofia Constantin domiciliată în Teregova pentru suma de Lei 4800 capital și acc. contra urmăritului Hurduzău Mihai din Teregova Nr. 662, în baza § 27 legea XLI din 1908, Judecătoria ordonă o nouă licitație asupra imobilului adevăc 1/2 parte din imobilul înscris în c. f. a comunei Teregova Nr. coalei c. f. 1199 porțiunea urmăritului de sub B 13 din imobilul intravilan de 170 stp. în preț de strigare oferit de supraofertant în suma de 2750 Lei pentru încasarea creanței de 4800 Lei cap. interese de 7% din ziua de 30 luna August anul 1934 spese de proces și de executare fixate până acum la suma de 1895 Lei precum și pentru încasarea speselor de 479 Lei.

Pentru ținerea licitațiunii se fixează ziua de **20 luna Aprilie anul 1936 ora 10 în casa comunei Teregova.** Condițiunile de licitație sunt: 1. Imobilul supus licitațiunii nu poate fi vândut cu preț mai mic decât cel de strigare. 2. Supraoferta este obligatoare chiar dacă licitantul nu se prezintă la licitație. 3. Dacă la licitație nu se oferă un preț mai mare decât supraoferta imobilul va fi declarat de supraofertant. 4. Cumpărătorul este obligat să plătească spesele nouii licitațiunii peste prețul de cumpărare oferit. 5. Cei care voesc

să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de caucie ori să-i predea chitanța de depunerea judecătorească prealabila a garanției și să semneze condițiunile de licitație. Condițiunile de licitație se pot vedea în orice zi în orele de birou la instanța c. f. Teregova la primăria comunei Teregova.
Teregova la 19 Februarie 1936.

ss. **I. O. Bubenic** judecător ss. **I. Bica** director c. f.
Pentru conformitate **Ioan Bica** director c. f.

Aviz.

Librăria Diecezană
DIN CARANSEBEȘ

cumpără
ceară curată

în orice cantități, cu prețurile
cele mai avantajoase.

Aviz pentru lucrări bisericesti.

Firma

Aurel Cotârlă

sculptor, Oravița, județul Caraș

execută tot felul de lucrări bisericesti precum: Iconostase, Tronuri, Strane, scaune, chivoturi, ripizi etc.

Pentru lucrări mari, ca Iconostase, etc. pot veni la fața locului pentru pregătirea planului și de vizului și a da toate informațiunile necesare.

Am lucrat la peste 150 biserici, lucru ce pot dovedi cu certificate de mulțumiri din partea acelor unde am lucrat. Premiat cu diplome și medalii de aur și argint dela expozițiile din București,
Panciova, Lugoj, Sibiu.

2-25

Rog sprijinul binevoitor.

Tipografia și Librăria Diecezană

Caransebeș

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile. Are un mare depozit de hârtie.

Este bogat înzestrată și bine-asortată cu tot felul de cărți școlare, literare și științifice, requisite școlare și de birou.

■ **Legătorie proprie.** ■

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI

A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

Librăria Diecezană Caransebeș
cu grosul și cu bucată.